

POSTANOWIENIE

Dnia 9 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko Gminie Miasta S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 16 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa 125/15,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które -

zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka M. K. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 16 czerwca 2015 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparła na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. zagadnienie nowe dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie sądowym i nauce prawa oraz budzące poważne wątpliwości co do sposobu jego rozwiązania. Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwala na stwierdzenie, że skarżąca nie wykazała także występowania w sprawie przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie wskazuje się bowiem, że powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), wymaga sprecyzowania tych przepisów, oraz wskazania, na czym polegają poważne wątpliwości związane z ich stosowaniem wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości. Konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Ponadto, ze względu na publiczne cele jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, nie publ.). Lektura uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do wniosku, że zarówno istotne zagadnienie prawne występujące w sprawie, jak również potrzeba wykładni przepisów prawa, budzących - zdaniem skarżącej - poważne wątpliwości zostały uzasadnione tymi samymi przyczynami i sprowadzają się do możliwości cofnięcia oświadczenia

o wypowiedzeniu umowy (najmu) za zgodą adresata tego oświadczenia już po jego dojeździe do adresata. Wbrew stanowisku skarżącej, kwestia ta była już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego (por. m.in. orzeczenie z dnia 22 lutego 1952 r., C 44/52, OSNCK 1952, nr 2, poz. 43 oraz wyrok z dnia 5 lipca 2005 r., I PK 176/04, OSNP 2006, nr 9-10, poz. 154), co uzasadnia odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Odwołując się do treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia stwierdzić także należy, że nie zostały przez skarżącą przedstawione wystarczające motywy, które pozwalają na uznanie, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi bowiem wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Tych elementów nie można przypisać przedstawionemu przez skarżącą uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej skoro oczywistą zasadność skargi kasacyjnej skarżąca uzasadniła tymi samymi argumentami, które - w jej ocenie - powodowały, że w sprawie występowało istotne zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości albo rozbieżności w orzecznictwie sądów. Z tej przyczyny skargi kasacyjnej nie można uznać za oczywiście uzasadnionej w świetle stanowiska wyrażonego w powołanych wyżej orzeczeniach Sądu Najwyższego.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozważę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego, na wniosek pozwanej zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99, art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2 i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).